

tuation efter et nyvalg, overhovedet ikke ofrede ord på den parlamentariske situation, som statsministeren nu ser den efter valget.

Da statsministeren på valgaftenen sang sejrssange blandt feststemte Socialdemokrater, skule man jo tro, at han og hans parti havde vundet en gigantsejr. Men hvilke tal var det så der strømmede ind til akkompagnement af statsministerens socialistiske slagsange?

Ja, hans eget parti havde tabt 8 mandater, hans regering havde tabt 15 mandater. Det ene af de fire regeringspartier var gledet ud af Folketinget. Ja, man må sige, at folketingsvalgets tale var krystalklar. Vælgerne sagde nej til den socialdemokratiske rødkløverregering, og til gengæld blev den borgerlig-liberale opposition styrket markant. Den borgerlig-liberale opposition vandt samlet 10 mandater, og alene Venstre og Konservative har nu samlet 72 mandater. Det er 11 mere end før valget.

Men også når vi betragter udviklingen i et længere perspektiv, er der jo sket en markant styrkelse af den politiske akse omkring Venstre og De Konservative. Da vi dannede den første borgerlig-liberale regering i 1982, da havde Venstre og De Konservative samlet 42 mandater. Nu er tallet altså vokset til 72. I løbet af 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne er det politiske tyngdepunkt klart rykket over til Venstre og De Konservative. Der er fortsat et solidt ikkesocialistisk flertal her i Folketinget, og det er endda ved valget blevet forøget fra 93 til 96 mandater.

Alligevel har vi fortsat en socialdemokratisk statsminister. Hans eget parti tabte 8 mandater, hans regering tabte 15 mandater, og hans vigtigste støtteparti, SF, tabte 2 mandater.

Det er i virkeligheden helt i strid med valgets tale, at vi fortsat skal have en socialdemokratisk statsminister i et Folketing, hvor der er et styrket ikkesocialistisk flertal. Og vi har kun en socialdemokratisk statsminister, fordi Det Radikale Venstre og CD for tiden foretrækker en socialdemokratisk regering frem for en VK-regering. Men vi må da medgive De Radikale og CD, at de denne gang sagde det klart forud for valget. De sagde, at de fortsat ville støtte en socialdemokratisk regering, og det var jo derfor, vi måtte sige til vælgerne, at en stemme på De Radikale og en stemme på CD var en stemme for en socialdemokratisk statsminister. Og det var derfor, vi måtte slå fast, at kun et rent flertal af Venstre, Konservative og Fremskridtspartiet kunne give sikkerhed for et regeringsskifte, og vi fik ret. Nu

sidder De Radikale og CD i en socialdemokratisk regering, der er kommet til veje ved hjælp af Socialistisk Folkeparti og gammelkommunisterne.

Det første resultat har vi jo allerede set. SF har taget sig betalt ved at besætte formandsposter i Folketingets udvalg, som både i omfang og betydning langt overstiger, hvad deres mandattal i sig selv kunne berettigede til, og jeg kan se, at hr. Holger K. Nielsen nikker bekræftende.

Det er en svag regering, der nu er dannet. Og jeg tænker ikke kun på, at den alene råder over 76 mandater i Folketinget, men jeg tænker især på den rystende usikre håndtering af en række sager.

Først var der fumleriet med selve regeringsdannelsen. Tilsyneladende er det sådan, at hvis bare en minister kommer og siger bøn til statsministeren, så farer statsministeren forskrækket sammen og laver sin ministerliste om.

Så er der sagen om Himmerlandsbanken. Der er offentliggjort en rapport, som krystalklart siger, at skatteministeren har truffet en ulovlig beslutning. I stedet for at drage en omgående politisk konsekvens af dommerens rapport prøver regeringen nu alle mulige smutveje uden om ansvaret. Og det sker under ledelse af den statsminister, som for mindre end to år siden talte om, at nu skulle vi gå ind i anstændighedens årti. Anstændighedens årti!

Så var der jo økonomiministerens demonstration mod Øresundsforbindelsen. Økonomiministeren har trukket sig ud af den såkaldte politiske følgegruppe om Øresundsforbindelsen, og efter eget udsagn har ministeren dermed villet markere, at Det Radikale Venstre ikke står bag Øresundsprojektet.

Men hvad er nu det for en statsretlig situation? Det Radikale Venstre er indtrådt i en regering, hvis politik er at holde fast på aftalen med Sverige om at bygge en Øresundsforbindelse. Som medlem af regeringen deltager økonomiministeren i det kollektive ansvar for regeringens politik og regeringens handlinger. Dette ansvar kan økonomiministeren ikke løbe fra ved at melde sig ud af en politisk følgegruppe. Dette ansvar kan økonomiministeren kun løbe fra ved at træde helt ud af regeringen. Så længe økonomiministeren er medlem af en regering, der går ind for Øresundsforbindelsen, så går økonomiministeren også ind for Øresundsforbindelsen. Sådan er det pr. definition.

Se, nu har jeg nævnt bare tre eksempler på en uprofessionel håndtering af sager fra regerin-